

— Έσημείωσα ακριβώς τὸ δένδρον, τὴν θέσιν του καὶ τὸ σχῆμά του καὶ ἔσπευσα νὰ ἐπιστρέψω εἰς τὴν οἰκίαν μου. "Αἷον σημειώσεως εἶναι ὅτι εὐθὺς ἄμα ἐσηκώθη ἀπὸ τὸ **κάθισμα τοῦ διαβόλου** ἐξηφανίσθη ἡ στρογγυλὴ τρύπα, τὴν ὁποίαν ὑπῆρξεν ἀδύνατον ν' ἀνεύρω ὅπου δὴποτε καὶ ἂν ἐστρεφόμεν. Τὸ ἀριστοῦργημα εὐρετικότητος εἰς τὴν ὑπόθεσιν ταύτην εἶναι τὸ ἀμφισβήτητον γεγονός ὅτι ἡ ὁπὴ αὕτη δὲν εἶναι δρατὴ παρὰ ἀπὸ μίαν μόνην σκοπιάν, τὸ μικρὸν ἐκεῖνο κοίλωμα ἐπὶ τῆς κορωνίδος τοῦ βράχου.

«Κατὰ τὴν ἐκδρομὴν ταύτην εἰς τὸν Πύργον τοῦ Ἐπισκόπου ἠκολούθησάν μου τὸν Δία, ὅστις ἀπὸ ὁκτὼ ἡδὴ ἡμερῶν κατεσκοπεύεν ἀγρύπνως ὅλας μου τὰ κινήσεις, φροντίζων νὰ μὴ μὲ ἀφίη ποτὲ μόνον. Τὴν ἐπομένην ὁμως ἡμέραν, ἐγερθεὶς πολὺ πρῶτ' ἀπαύρῃς νὰ δραπέτεύσω πρὸς ἀναζήτησιν τοῦ δένδρου μου, τὸ ὁποῖον μετὰ πολλὰς περιπλανήσεις ἠτύχησα ἐπὶ τέλους ν' ἀνεύρω. "Όταν ἐπέστρεψα τὸ ἐσπέρας ὁ μαῦρός μου ἦτο τόσο ἀνήσυχος καὶ στενοχωρημένος ὥστε ὀλίγον ἔλειψε νὰ μὲ δειρῇ. Τὰ ἐπίλοιπα τὰ γνωρίζεις ὅσον καὶ ἐγώ».

— Ὑποθέτω, ὅτι ἡ πρώτη ἀνασκαφὴ ἀπέτυχεν ἐκ τῆς ἀνοησίας τοῦ Δία, ὁ ὁποῖος ἔρριψε τὸν κάραβον ἀπὸ τὸν δεξιὸν ὀφθαλμὸν τοῦ κρανίου ἀντὶ τοῦ ἀριστοῦ.

— Ἀκριβῶς διὰ τοῦτο. Ἐκ τοῦ λάθους τούτου ἐπήρξατο διαφορά τριῶν μόνον δακτύλων ἐπὶ τοῦ τόπου ὅπου ἔπεσεν ὁ κάραβος εἰς μικρὰν ἀπόστασιν ἀπὸ τὸν κορμὸν τοῦ δένδρου. Ἄν ὁ θησαυρὸς εἶχε ταφῇ ἐκεῖ, ἡ διαφορά αὕτη θὰ ἦτο ἀναξία λόγου. Ἀλλὰ ὁ τόπος τῆς πτώσεως καὶ τὸ ἀπέναντι αὐτοῦ μέρος τοῦ κορμοῦ οὐδὲν ἄλλο ἦσαν παρὰ σημεῖα ὁρίζοντα τὴν διεύθυνσιν τῆς γραμμῆς. Ἡ ἐλαχίστη δὲ αὕτη διαφορά ἐπόμενον ἦτο ν' αὐξάνη, ἐφ' ὅσον ἐξετείνετο γραμμὴ, καὶ ν' ἀποβῇ σημαντικὴ εἰς ἀπόστασιν πεντήκοντα ποδῶν. Ἄν ἡ πεποθησίς μου ὅτι ὑπῆρχεν ἐκεῖ κατωρυγμένος θησαυρὸς δὲν ἦτο ἀδιάσειστος, θὰ ἐχάναμεν τὸν κόπον μας.

— Ἐχεις δίκαιον. Ἀλλὰ τί ἐσήμεινεν τὸ ἐμφαντικὸν σου ἦθος καὶ ἡ σοβαρότης μετὰ τὴν ὁποίαν διέγραφες κύκλους μετὰ τὸν κάραβον δεμένον εἰς τὴν ἄκραν κορδόνου; Μ' ἔκαμες νὰ σὲ νομίσω ἐντελῶς τρελλόν. Ἐπειτα διατὶ ἐπέμεινες νὰ ριφθῇ ἀπὸ τὸν ὀφθαλμὸν τοῦ κρανίου τὸ ἐντομον ἐκεῖνο ἀντὶ μιᾶς οἰαδότης σφαίρας;

— Ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι αἱ ὑποψίαι σας περὶ τῆς ὑγείας τῶν φρενῶν μου μ' ἐφάνησαν προσβλητικαὶ καὶ ἠθέλησα νὰ σᾶς τιμωρῇσω διὰ μικροῦ τινος φανακισμοῦ. Τὴν δὲ χρῆσιν τοῦ καράβου ἀντὶ σφαίρας μου τὴν ὑπηγόρευεν ἡ παρὰ τῆς σφαιρᾶς μου τὴν ἐλαχίστην αὐτοῦ βάρους.

— Ὁμολογῶ ὅτι ἡ μικρὰ σου αὕτη ἐκδίκησις δὲν ἦτο ἀδικος. Τὸ μόνον τὸ ὁποῖον ἀπομένει ἀκόμη σκοτεινὸν εἶναι οἱ δύο σκελετοί, τοὺς ὁποίους εὐρήκαμεν εἰς τὸν λάκκον.

— Περὶ τούτων δὲν ἤξεύρω βεβαίως περισσότερα ἀπὸ σέ. Ἡ μόνη δυστυχὴς εὐλογος ἐξήγησις εἶναι ὅτι ὁ Κιδ ὁ θάψας τὸν θησαυρὸν, διότι εἶμαι βεβαίως ὅτι ἐτάφη ὑπ' αὐτοῦ, εἶχεν ἀνάγκην βοηθῶν. Μετὰ δὲ τὸ τέλος τῆς τοιαύτης ἐργασίας ἐθεώρησε πρέπον νὰ ἐξαφανίσῃ τοὺς κατόχους τοῦ μυστικοῦ του. Πρὸς τοῦτο ἤρκεσαν ἴσως δύο κτυπήματα λίθου ἐπὶ τῆς κεφαλῆς των, πιθανὸν ὁμως εἶναι νὰ ἐχρεώσθησαν περισσότερα.

(Τέλος)

Ὁ Πέερ Ζύντ (Peer Gynt) εἶνε τὸ κατ' ἐξοχὴν νορβηγικὸν δράμα τοῦ Ἑρρίκου Ἰψεν καὶ ὡς ἐκ τούτου τὸ μᾶλλον ἀπρόσιτον εἰς ξένον καὶ ἀπαράσκευον ἀναγνώστην. Οἱ νορβηγικοὶ μῦθοι κυρίως παρέσχον εἰς τὸν ποιητὴν τὸ ἐνδόσιμον τῶν μεγαλοπρεπῶν καὶ φανταστικῶν τοῦ δράματος τούτου σκηνῶν, αὐτὸς δὲ ὁ ἦρωας του, ὁ περιλάλητος Πέερ Ζύντ, εἶνε ὁ ἐξιδανικευμένος τύπος τοῦ Νορβηγοῦ, μὲ ὅλας τὰς ἐθνικὰς ἀρετὰς καὶ τὰς κακίας. Ἐν τούτοις τὸ κάλλος τῆς αὐτοτελοῦς σκηνῆς, τὴν ὁποίαν ἀποσπῶμεν ἐνταῦθα, εἰς κανένα δὲν θὰ μείνῃ ξένον. Ὁ Πέερ Ζύντ, ἐπιστρέφων εἰς τὴν πατρικὴν οἰκίαν, εὐρίσκει τὴν γηραιάν του μητέρα ἐτοιμὴν θάνατον. Ἐνῶ δ' ἐκείνη, τρέμουσα κατὰ τὴν προσέγγισιν τῆς ὑπεράτης στιγμῆς, ζητεῖ διὰ τῆς προσευχῆς νὰ προετοιμασθῇ διὰ τὴν αἰωνιότητα, ὁ υἱὸς τῆς, μὴ στέργων νὰ τὴν ἀφήσῃ ἀντιμέτωπον πρὸς τὸν θάνατον, τὴν ἀπομακρύνει ἐπιτηδὲς ἀπὸ τὰ σοβαρὰ καὶ ἐπώδυνα ἐπωφελοῦμενος δὲ τῆς γεροντικῆς τῆς ἀδυναμίας, τὴν παρασύρει δι' ὑστάτην φοράν εἰς τῶν ὀνείρων τὸν κόσμον, ὅπου τοσαύτοι εἶχε μετ' αὐτῆς πλανηθῇ. Ἡ σκηνὴ αὕτη, ἡ ὅσον ἀπλῆ τὸς καὶ βαθεῖα, ἀποτελεῖ μίαν τῶν θαυμαστοτέρων σελίδων τῆς νεωτέρας δραματικῆς ποιήσεως.

Σ. τ. Δ.

Ο ΘΑΝΑΤΟΣ ΤΗΣ ΑΑΣΗΣ

(Ἀπὸ τὸν «Πέερ Ζύντ» τοῦ Ἰψεν)

ΠΕΕΡ ΖΥΝΤ (καθήμενος εἰς τὸ χεῖλος τῆς κλίνης). — Ὅχι, ἄφησε. Ἐμεῖς ἐδῶ τόρκα θὰ μιλήσουμε εἰς δύο μας, θὰ κουβεντιάσουμε γιὰ ἓνα σωρὸ πράγματα, θὰ ξεχάσουμε κάθε πίκρα καὶ κάθε βάσανο, ὅ,τι πληγόνει τὴν ψυχὴν, ὅ,τι ματώνει τὴν καρδιά. . . Διψᾷ; Θέλεις νὰ σου φέρω τίποτε νὰ πιῇ; Δὲν μπορείς τάχα νὰ ξαπλώθῃς καλὰ, ὁλωσιόλου; Τὸ κρεβάτι εἶνε κοντό. Γιὰ νὰ ἐδῶ. . . μπᾶ! καλὲ δὲν εἶνε τὸ ἴδιο κρεβάτι ποῦ κοιμοῦμεν ὅταν ἤμουν μικροί; Θυμᾶσαι τότες πῶς ἐκάθουσαν καὶ σὺ κοντὰ μου καὶ μ' ἐσκέπαζες ζεστὰ καὶ μοῦ ἔλεγες τραγοῦδιὰ λογιῶν τῶν λογιῶν;

ΑΑΣΗ. — Ναί, θυμᾶσαι; Ἐπαίζαμε τὸ ἐλκνηρὸ, στὸν ἴδιο καιρὸ ποῦ ὁ πατέρας σου ἔλειπε σὲ ταξίδι. Ἀμὰξί μας ἦταν τὸ κρεβάτι καὶ κόλπος παγωμένος τὸ πάτωμα.

ΠΕΕΡ ΖΥΝΤ. — Ναί, μὰ τὸ καλλίτερο

δὲν το θυμᾶσαι, μητέρα; τὸ ἄλογό μας!

ΑΑΣΗ. — Καὶ λές νὰ το ξεχάσα, παιδί μου; Δὲν ἐπέραμε τὴ γάτα, τὴ Λιλίνα, καὶ δὲν τὴν ἐβάξαμε ἐπάνω σὲ μιὰ κρεβάτι;

ΠΕΕΡ ΖΥΝΤ. — Βουὰ καὶ λαγαρόδιὰ ἐπερνούσαμε καὶ στὸ παλάτι ποῦ εἶνε στὸ βασιλῆμα τοῦ φεγγαριοῦ καὶ στὴν ἀνατολὴ τοῦ ἡλίου, στὸ παλάτι τῆς Σόριας-Μόριας ἐπηγάχαμε. Ἐνα ραβδὶ κρατούσες στὸ χέρι γιὰ κμτσίαι.

ΑΑΣΗ. — Ἐγὼ ἐκαθόμουν μπροστά.

ΠΕΕΡ ΖΥΝΤ. — Ναί, ναί! ἄφινες κάτω τὰ χαλινάρια καὶ γύριζες, σὰ νὰ ταξίδευαμε στ' ἀλήθεια, καὶ μ' ἐρωτούσες ἂν ἐκρύβονα. Ὁ Θεὸς νὰ σοῦ το πληρώσῃ, καλὴ γερόντισσα, εἶχες χρυσὴ καρδιά. — Μὰ γιὰτὶ ἀναστενάζεις;

ΑΑΣΗ. — Μοῦ πονεῖ ἡ ράχη. Τὸ σανίδι εἶνε τόσο σκληρό!

ΠΕΕΡ ΖΥΝΤ. — Ἐκπλώσου καλὰ. . . Θὰ σε βοηθήσω ἐγώ. Νᾶ, τόρκα δὲν αἰσθάνεσαι μαλακά;

ΑΑΣΗ (ἀνήσυχη). — Ὅχι, Πέερ, θέλω νὰ φύγω. . .

ΠΕΕΡ ΖΥΝΤ. — Νὰ φύγῃς;

ΑΑΣΗ. — Ναί, νὰ φύγω! αὐτὸ μοναχὰ πεθῶ.

ΠΕΕΡ ΖΥΝΤ. — Καλὲ χωρατεύεις! Ἐλα, σκεπάσου καλὰ. Γιὰ στάσου νὰ καθίσω στὰ πόδια τοῦ κρεβατιοῦ. Λαμπρά! Καὶ τόρκα θὰ περάσῃ ἡ βραδυὰ μας μὲ χίλιες κουβέντες χωρὶς νὰ το καταλαβούμε.

ΑΑΣΗ. — Δὸς μου καλλίτερα τὴ Σύνοψη. Ἡ ψυχὴ μου εἶνε τόσο ἀνήσυχη!

ΠΕΕΡ ΖΥΝΤ. — Εἰς τὸ παλάτι τῆς Σόριας-Μόριας ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ βασίλισσα δύνουν μεγάλο χερὸ. Καθῆσε ἡσυχῇ στὸ ἐλκνηρὸ σου. Θὰ σε πάγω ἴσια ἐκεῖ-κάτω.

ΑΑΣΗ. — Μὰ, χρυσέ μου Πέερ, εἶμαι προσκαλεσμένη;

ΠΕΕΡ ΖΥΝΤ. — Ναί, εἴμαστε καὶ εἰς δύο. (Περὶβάλλει διὰ σχοινίου τὸ κάθισμα, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον κοιμᾶται ἡ γάτα, λαμβάνει εἰς τὴν χεῖρα ραβδὶον καὶ κάθηται ἐμπρός, εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς κλίνης). Ὅπαλᾶ! Ἐμπρός, δρόμο, Βορειᾶ, ἀλογάκι μου μαῦρο. Μητεροῦλά μου, δὲν πιστεύω νὰ κρυόνῃς; Καλὰ. . . Βλέπεις τί ὠραῖα ποῦ πηγαινόμαστε; Ὅ, τι πῆς ἀξίζει αὐτὸς ὁ Βορειᾶς.

ΑΑΣΗ. — Καλὲ μου Πέερ, τ' εἶν' αὐτὸ ποῦ κτυπᾷ ἔτσι;

ΠΕΕΡ ΖΥΝΤ. — Ἀκούς; Εἶνε τὰ κουδουνάρια τοῦ ἀμαξιοῦ μας, μητέρα.

ΑΑΣΗ. — ὦ, τί κρότος ὑπόκωφος τόρκα!

ΠΕΕΡ ΖΥΝΤ. — Ἀκούς; Αὕτῃ τῇ στιγμῇ περνούμε ἓναν κόλπο παγωμένο.

ΑΑΣΗ. — Ἄ, φοβοῦμαι. Ἀκούγω κατὶ στενάγματα, κατὶ ἀγκομαχητὰ παράξενα, ἄγρια. . . τί εἶνε;

ΠΕΕΡ ΖΥΝΤ. — Τίποτα, τὰ ἔλατα κἀνουν ἔτσι ἐκεῖ κάτω στὸν ξερόκαμπο. Κάθου ἡσυχᾶ.

ΑΑΣΗ. — Τ' εἶν' ἐκεῖνα τὰ φῶτα ποῦ λαμποκοποῦν ἀπὸ μακριὰ;

ΠΕΕΡ ΖΥΝΤ. — Τὰ περάθου καὶ εἰ

πόρτες του παλατιού. 'Ακούς πώς χορεύουν;
ΑΑΣΗ. — Ναι.

ΠΕΕΡ ΖΥΝΤ. — Στην πόρτα στέκεται ο
"Αης—Πέτρος και σε προσκαλεί να μπής
μέσα.

ΑΑΣΗ. — Και μας χαιρετά;

ΠΕΕΡ ΖΥΝΤ. — Ναι· είναι χαρούμενος,
γελαστός και κερνά γλυκό-γλυκό κρασί.

ΑΑΣΗ. — Κρασί; Έχει και μπουρέκια;

ΠΕΕΡ ΖΥΝΤ. — "Αλλο τίποτε. Μια
πιχτα τόση μεγάλη, από τα πειρά καλά
που υπάρχουν. Να και η μακαρίτισσα η
παπαδιά σου βγάζει καφέ και γλυκό.

ΑΑΣΗ. — "Ω, τί χαρά! Και θα έρχο-
μαστε μαζί συχνά;

ΠΕΕΡ ΖΥΝΤ. — "Όσο συχνά θέλεις. Είναι
τόσο εύκολο!

ΑΑΣΗ. — "Ω Πέερ, σε τί ξεφάντωμα
με φέρνεις!

ΠΕΕΡ ΖΥΝΤ (κροταλίζων το μαστίγιόν του).
— 'Οπχα! Έμπρός, δρόμο, Βορειά, αλο-
γάκι μου μαύρο!

ΑΑΣΗ. — Πέερ, πηγαίνουμε καλά; Μην
έχασαμε το δρόμο;

ΠΕΕΡ ΖΥΝΤ (κτυπά και πάλιν το μαστί-
γιον). — Μή φεβάσαι. 'Ο δρόμος αυτός θα
μας βγάλει ίσα στην πόρτα.

ΑΑΣΗ. — 'Αχ, πώς με κουράζει αυτό
το ταξίδι!

ΠΕΕΡ ΖΥΝΤ. — Να το παλάτι. Σε μια
στιγμή εφθάσαμε.

ΑΑΣΗ. — Θέλω να ξαπλωθώ, να κλείσω
τά μάτια και να σ' αφήσω να με πᾶς
όπου θέλεις, παιδί μου.

ΠΕΕΡ ΖΥΝΤ. — Δρόμο, Βορειά φτερωτέ
μου! Κόσμος και κόσμος στο παλάτι. "Ολοι
όρμουν στην πόρτα με φωνές. Να, τώρα
έρχεται ο Πέερ Ζύντ με την μητέρα του.
Τί μας λές, κύριε "Αη—Πέτρε; 'Η μη-
τέρα μου δεν θα μπή μέσα; Μου φαίνεται
πώς πρέπει να ψάξεις πολὺν καιρό για να
βρῆς μια τέτοια καλή και αξια γυναίκα!
"Όσο για τὸν ἐαυτό μου, δὲ μιλιῶ· ἐγὼ
μπορῶ και νὰ γυρίσω στὴν πόρτα τοῦ πα-
λατιοῦ. "Αν θέλεις νὰ με κεράσεις λιγάκι
νὰ πιῶ, θὰ το δεχθῶ και θὰ σοῦ το χρω-
στάω· ἂν δὲν θέλεις, πάλι εὐχαριστημένος
θὰ φύγω. Έμεταχειρίστηκα λιγάκι τὴν
μητέρα μου σὰν κόττα, γιατί ἐκακάριζε
και ἐκλωσσολογοῦσε. Μ' αὐτὸ δὲν σημαί-
νει· θέλω νὰ τὴν ἐκτιμᾶτε και νὰ τὴν σέ-
βεσθε και νὰ τὴν περιποιηθῆτε ὅπως τῆς
πρέπει. 'Απὸ κανένα μέρος τοῦ κόσμου
σήμερα δὲν θὰ σας ἔλθῃ ἄνθρωπος ποῦ
νὰ ξιζῇ σὰν κ' αὐτή. "Ω, ὦ, νὰ και ὁ Πα-
τέρας ὁ Θεός! "Αη—Πέτρε, κάμε τὸ χρέος
σου. (Μὲ βαρεῖαν προσποιητὴν φωνήν) «"Α-
φῆσε πειὰ τὰ καμώματα! ἡ γρηὰ "Αασῇ
θὰ ἐμβῇ ἐλεύθερα! ("Εκρηγνυται εἰς γέλωτα
και στρέφεται πρὸς τὴν μητέρα του) Βλέπεις;
δὲν σοῦ το ἔλεγα; Τὰ γύρισε τώρα μιὰ
χαρά. ("Ανσύχως) Μὰ γιατί κυττάζεις
ἔτσι, μὲ μάτια ἀκίνητα και γουρλωμένα;
Μητέρα, τὰ ἔχασες, δὲν εἶσαι στὰ συγ-
καλά σου; (Πηγαίνει πρὸς τὸ μέρος τῆς κλι-
νης). Δὲν κάνεις καλὰ νὰ εἶσαι ἔτσι τεν-

τωμένη και νὰ γουρλώνεις τὰ μάτια! Μί-
λησε, μητέρα· εἶμαι ἐγὼ, τὸ παιδί σου.
(Ψηλαφεῖ μετὰ προσοχῆς τὸ μέτωπόν της και
τὰς χεῖρας· ρίπτει κατόπι τὸ σχοινίον ἐπάνω εἰς
τὸ κάθισμα και λέγει χαμηλοφώνως) "Α πάει,
αὐτὸ ἦταν! — Μπορεῖς νὰναπαυθῆς ἀξιό-
λογα τώρα, Βορειά μου, γιατί τὸ ταξίδι
μας ἐτελείωσε. (Τῇ κλείει τοὺς ὀφθαλμοὺς
και κύπτει ἐπάνω της) Σ' εὐχαριστῶ για
ὅλες τὶς ἡμέρες τῆς ζωῆς σου και για τὸ
ξύλο ποῦ ἔφαγα και για τὶς χαρὲς ποῦ
ἔδοξίμασα μαζί σου στὰ παιδικὰ μου χρό-
νια, μητέρα! Τώρα ὅμως πρέπει νὰ μ' εὐ-
χαριστήσης και σὺ. ("Εγγίζει μὲ τὴν πα-
ρειὰν τὸ στόμα τῆς μητρός της) "Ετσι! ἦταν
για τὴν πληρωμὴ τοῦ ἀμαξιοῦ.

ΛΑΟΓΡΑΦΙΚΑ

Τ' ΑΥΤΙΑ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΤΡΟΥ

(Παράδοσις τῶν Κουρεντοχωριῶν τῆς Ἡπείρου).

'Ο Μέγας 'Αλέξαντρος ἦταν ὁ πειρὸ ὡ-
μορφότερος ἄνθρωπος τοῦ κόσμου, ὅπως ἦταν
κι' ὁ πειρὸ δυνατώτερος κι' ὁ πειρὸ ἀντρεί-
τερος. Κυπαρίσσι τὸ κορμί του, δαχτυλίδι ἡ
μέση του κι' ἥλιος τὸ πρόσωπό του. 'Αλλά
... στίς τόσες του χάρες, στίς τόσες του
ὡμορφίες και στὴν τόση του λεβεντιά εἶχε
κι' ἓνα κρυφὸ ψεγάδι, και φρόντιζε πάντα νὰ
τὸ κρύβῃ ἀπὸ τὸν κόσμον, σὲ τρόπο ποῦ δὲν
τῶξερε ἄλλος ἀπὸ τὴ μάνα ποῦ τὸν γέν-
νησε, και σκότονε κάθε ἄνθρωπο, ποῦ τύ-
χαινε νὰ τὸ μάθῃ, για νὰ μὴ τὸ μαρτυρήσῃ.

Τὸ κρυφὸ ψεγάδι τοῦ Μεγάλου 'Αλεξάν-
τρου ἦταν ὅτι ἀντὶ ἀνθρώπινα αὐτιά, εἶχε τὸ
ἓνα τ' αὐτὶ σκυλίσιο και τ' ἄλλο γαϊδουρίσιο.
'Ο μόνος, ποῦ θέλοντας και μὴ θὰ μάθαινε
τὸ μυστικὸ ψεγάδι του ἦταν ὁ κουρευτής του.
'Αλλά ὁ Μέγας 'Αλέξαντρος, κάθε φορὰ ποῦ
προσκαλοῦσε νὰ τοῦ κόψουν τὰ μαλλιά, σκό-
τονε τὸν κουρευτή, κι' ἔτσι σκότωσε τόσους
κουρευτάδες, ὅσες φορές ἔκοψε τὰ μαλλιά
του. 'Ο ἄλλος ὁ κόσμος δὲ μπορούσε νὰ τοῦ
ἰδῇ αὐτὸ τὸ ψεγάδι, γιατί φοροῦσε πάντα μιὰ
μεγάλῃ περικεφαλαία, ποῦ τοῦ σκέπαζε τὰ
κακόσκημα του τ' αὐτιά.

Μία φορὰ πὸ τίς πολλὰς τοῦ ἔκοψε τὰ
μαλλιά ἓνας κουρευτής, ποῦ ἦταν ὡμορφος,
σὰ νεραϊδόπαιδο. 'Ο Μέγας 'Αλέξαντρος,
ιδόντας τέτοια ὡμορφιά, δὲν τῶκανε ἡ καρ-
διά νὰ τὸν σκοτώσῃ. Κι' ἐκεῖ ποῦ συλλογι-
ζοντα ἂν πρέπει νὰ τὸν σκοτώσῃ, ἢ νὰ μὴ
τὸν σκοτώσῃ, τὸν ρώτησε:

— «Δὲ μοῦ λές, παλληχάρι, εἶδες ἄλλον
ἄνθρωπο στὸν κόσμον μὲ τέτοια αὐτιά;»

— «Και τί ἔχουν τ' αὐτιά σου, πολυχρο-
νεμένε μου Βασιλιά, και δὲ σ' ἀρέσουν;»

— «Δὲ βλέπεις ὅτι τὸ ἓνα εἶνε σκυλίσιο,
τ' ἄλλο γαϊδουρίσιο;»

— «Έγὼ, δὲ βλέπω τέτοιο πρᾶμμα, Βα-
σιλιά μου, και φαίνεται ὅτι θὰ σὲ γελάῃ ὁ
καθρέφτης σου!»

Συλλογιέται ὁ Μέγας 'Αλέξαντρος και δὲ
ξερῖε τί νὰ πῇ.

— «Πές, ποῦ ματάκιπε, ὅτι ἔχω ἓνα αὐτὶ
σκυλίσιο, κι' ἓνα γαϊδουρίσιο!»

— «Πῶς νὰ τὸ πῶ τὸ ψέμα, Βασιλιά

μου;» Τοῦ ἀπολογήθηκε ὁ κουρευτής μὲ
πονηριά.

'Ο κουρευτής τὰ εἶδε και τὰ παραεῖδε τί
λογῆς ἦταν τ' αὐτιά τοῦ Μεγάλου 'Αλεξάν-
τρου, ἀλλὰ ἔκανε πῶς δὲν ἔβλεπε τὸ ψεγάδι
τους, γιατί εἶχε ἀκούσῃ νὰ τρέχῃ ἓνας λό-
γος ὅτι ὁ Μέγας 'Αλέξαντρος χούμπωνε τοὺς
κουρευτάδες του, και δὲ μάθανε κανένας τί
γένονταν, κι' ἅμα εἶδε τὰ κακόσκημα τ' αὐ-
τιά, κατάλαβε ὅτι αὐτὰ ἦταν ἡ μόνη αἰτία.

Στὰ ὑστερὰ ὁ Μέγας 'Αλέξαντρος ἀφοῦ
τὸν ρώτησε, τὸν ματαρρώτησε, τὸν ξαναρ-
ρώτησε, τὸν ματαξαναρρώτησε και τὸν ξανα-
ματαρρώτησε τὸν κουρευτή και δὲ μπόρεσε
νὰ τοῦ πᾶρῃ λόγο, νόμισε πῶς τὰ μάτια αὐ-
τουνοῦ τοῦ κουρευτῆ εἶχαν τὴν ιδιότητα νὰ
μὴ βλέπουν σὰν τῶν ἄλλων, κι' ἔτσι δὲν
τὸν σκότωσε, και τὸν ἀφήκε νὰ βγῇ ὅξω ἁ-
δλαχός.

Βγαίνοντας ὁ κουρευτής ὅξω δόξαζε τὸν
Θεό, ποῦ τὸν γλύτωσε πὸ τοῦ χάρου τὸ
στόμα κι' ἀποφάσισε νὰ φύγῃ ἀπὸ κεινὴ τὴν
πόλη, για νὰ μὴν εἶναι κοντὰ στὸ Βασιλιά.
'Εφυγε και πάσης σ' ἄλλον τόπο, κι' ὅσο
εἶχε ἐπιθυμία νὰ θάψῃ τὸ μυστικὸ μέσα στὴν
καρδιά του, ἓνα σκυλίηκι τὸν ἔτρωγε στὴ
γλώσσα για νὰ τὸ βγάλῃ ὅξω. Τὸ φύλαξε
τὸ μυστικὸ μιὰ μέρα, μιὰ βδομάδα, ἓνα
μῆνα, ἓνα χρόνο, ἀλλὰ τοῦ κάκου, κάθε
μέρα εἶχε πόλεμο μὲ τὴ γλώσσα του. "Ε-
δωκε-πῆρε νὰ τὸ ἀποφυλάξῃ, ἀλλὰ δὲ μπό-
ρεσε. Τὸ μυστικὸ φούσκωνε μέσα στὰ στήθια
του σὰ ζωντανὸ πρᾶμμα και προσπαθοῦσε νὰ
τσακίσῃ τὰ σφηλιωμένα δόντια του και νὰ
πεταχτῇ ὅξω για νὰ τὸ μάθουν χωρὲς και
χωριά, πόλεις και πολιτείες. Εἶδε κι' ἀπόειδε
ὁ καυμένος ὁ ἄνθρωπος ὅτι δὲ θὰ μπορούσε
νὰ τὸ κρατήσῃ, ἔφυγε κι' ἀπὸ κεινὴ τὴν πόλη
και πάει σὲ μιὰ ἐρημιά. "Εκεῖ ἤρρε ἓνα λόγγο
μεγάλο, και μπῆκε μέσα. Στὸ δρόμο ἀπάν-
τησε ἓνα πηγάδι, σαράντα ὀργυῆς τοῦ βάθου.
Γονάτισε στὸ στόμα τοῦ πηγαδιοῦ, ἔμπασε τὸ
κεφάλι του μέσα και φώναξε μὲ ὅλη του τὴ
δύναμη:

— «'Ο Βασιλιάς ὁ 'Αλέξαντρος ἔχει τὸ ἓνα
τ' αὐτὶ σκυλίσιο και τ' ἄλλο γαϊδου-
ρίσιοοοοοο!!!»

Εἰπόντας αὐτὰ τὰ λόγια ξαλάφρωσε ἡ
καρδιά του και ξαπλώθηκε στὰ χορτάρια νὰ
ξεκουραστῇ. Στάθηκε κάμποση ὥρα ἐκεῖ ξα-
πλωμένος, κι' ὕστερα ξεκίνησε πάλι για τὴν
πόλη, ποῦ ἦτανε, ἀλλὰ τὴν ὥρα, ποῦ ἔφυγε
ἀκουσε ἓνα μεγάλο βογγητὸ νὰ βγαίῃ ἀπὸ
τὸ πηγάδι και νὰ βγαίνουν ἀπὸ μέσα τὰ ἴδια
τὰ λόγια:

— «'Ο Βασιλιάς ὁ 'Αλέξαντρος ἔχει τὸ ἓνα
τ' αὐτὶ σκυλίσιο, και τ' ἄλλο γαϊδουρίσιοοοοοο!!!»

Βούλωσε τ' αὐτιά του για μὴν ἀκούσῃ και
γληγόρεψε τὸ περπάτημά του ὡς ποῦ ξεμά-
κρυνε πολὺ και δὲν ἀκούονταν τίποτε πλεῖο.

Ὑστερα πὸ κάμποσο καιρὸ φύτρωσε στὸ
πηγάδι ἐκεῖνο ἓνα ὡμορφο καλάμι¹. Ένας
πιστικὸς περνώντας τὸ εἶδε και τὸ λυμπί-
στηκε για φλογέρα. Έκανε πῶς ἔκανε, τῶ-
κοψε, κι' ἔφκιασε μιὰ περιγραμμένη φλο-
γέρα, κι' ἅμα ἄρχισε νὰ τὴ καλᾷ τὸ πα-
νώριο λάλημα ἔλεγε:

— «'Ο Βασιλιάς ὁ 'Αλέξαντρος ἔχει τὸ
ἓνα τ' αὐτὶ σκυλίσιο, και τ' ἄλλο γαϊδου-
ρίσιοοοοοο!!!»

¹ Σὲ καμπόσα χωριά ἀντὶς καλάμι λέγουν
φραξυλιά=κουφουξυλιά.